

BLOESEM.

O blij voleinde voorjaartijd,
 Vol bloesem, hoop en zoet verlangen,
 Straks, wil het God, door werkelijkheid,
 Nog schooner dan ooit heeft gevleid,
 Vervangen.

Verheug ons ziel en zin en zang,
 Zoo lang ge duurt — en zij het lang!

't Geboomt bot uit:
 Het jonge hout
 Glanst groen, lichtkleurig;
 Zoetrekig, geurig
 Is heel het woud.
 De linde zwelt,
 De eik schiet op;
 Ja tot der dennen dorren top
 Het leven weer uit de aarde welt;
 Uit de aarde, door wier bruine blaeren — —
 De vruchtbare oogst van lange jaren —
 Zich straks ontkrult de groene varen;
 Terwijl alom het woekerkruid
 In milde voorjaarsweelde ontspruit.

Iets, dat aan onze lente herinnert, heeft deze wereld gekend in haar morgenstond, toen zij uit des Scheppers hand voortkwam. Iets — want voor ons is geen lente denkbaar zonder zomer, en deze weer vindt haar voleinding in den herfst, waarop een winter moet volgen. Alzoo was het niet in den blijden ochtendstond der aarde, toen alle morgensterren vroolijk zongen en alle kinderen Gods juichten. 't Was een lente, bestemd alleen tot rijker ontplooiing van volheid, heerlijkheid en weelde. Want alzoo had God alle dingen geschapen *om te volmaken*. Niet tot die wisseling van groei en verdwijning, die eerst later intrad. Ook hier heeft de zonde het werk Gods verstoord, maar — 't zal niet voor eeuwig zijn.

Doch zij ook de huidige bloeitijd onzer natuur nog slechts de flauwe naglans van vergane heerlijkheid, toch is en blijft hij te allen tijd schoon. Wie dat niet gevoelt, heeft nooit recht geleefd!

Door heel den boomgaard waart
 En vaart
 Het jonge, frissche, krachtig leven,
 Natuur hergeven.
 Wat al geuren,
 Wat al kleuren
 Wekt de groote levensbron,
 Wekt Gods gouden voorjaaron!

Knoppen zwellen;
 Bloesems breken
 Uit alom.
 Leven, schoonheid, blijheid keeren
 Uit den killen nacht weerom,
 Tuigend van de macht des Heeren!
 Blij zing wie 't aanschouwen mag,
 Goedertieren en genadig,
 Zeer weldadig
 Is de Heer. Hem prijst de dag!

Wondere verscheidenheid tusschen alle werk Gods en alle werk des menschen!

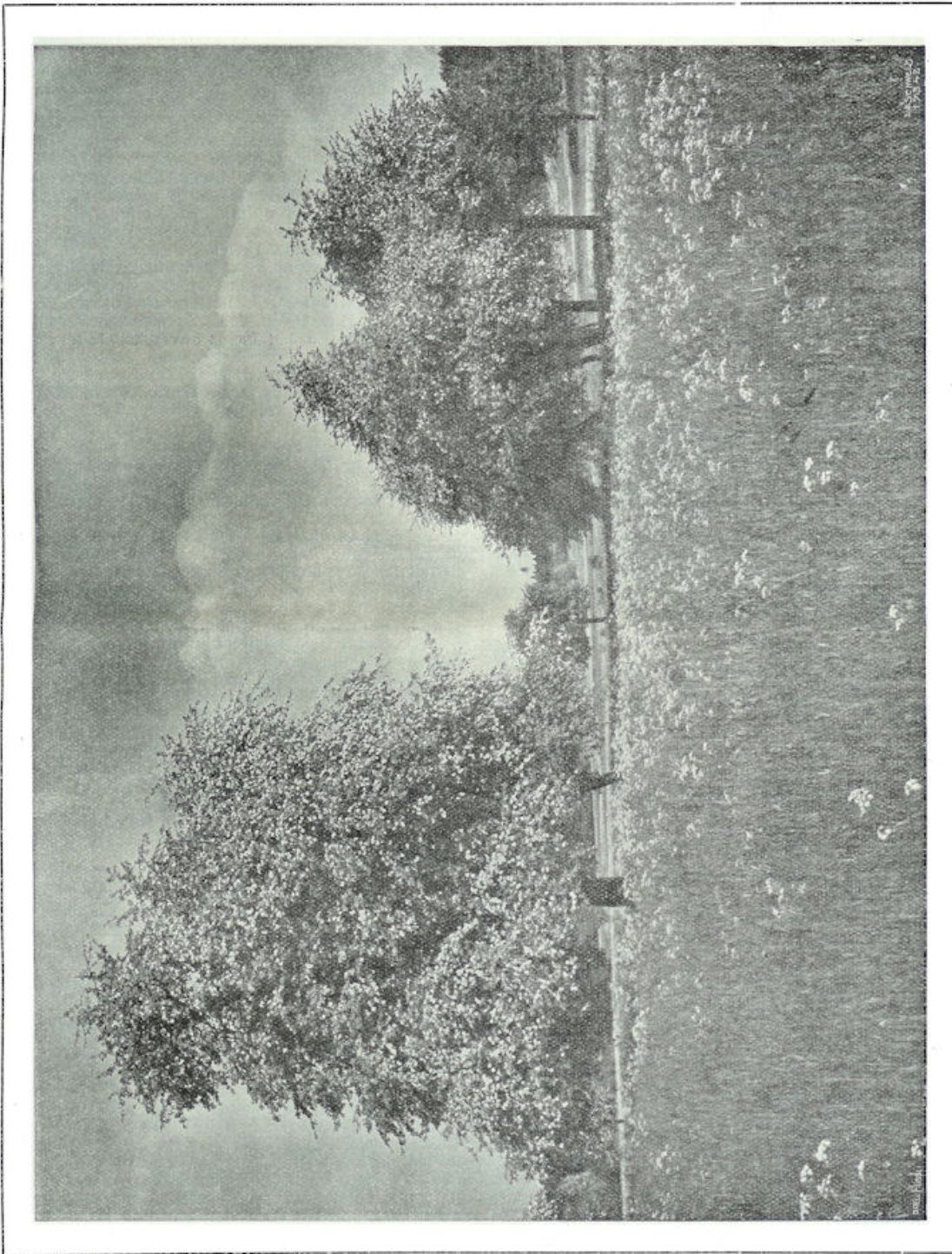
Zie dien grooten heerlijken vruchtboom in duizendvoude bloesemkleur en bladerpracht, schitterend in de morgenzon, volheerlijk als de zonnestrallen der lente. Plaats naast dien schoonen, veelbelovenden, liefelijken tevens, het heerlijkst kunstgewrocht eens menschen, den Olympischen Zeus van Phidias, de Nachtwacht van Rembrandt. Hoe meer ge het eene van nabij beschouwt, hoe schooner en heerlijker het wordt in allen deele. En het andere? Ge weet het; reeds het spreekwoord zegt het u. Hoe meer van nabij bespied, hoe minder de schoonheid wordt van alle menschenwerk.

Daarbij, wat in de natuur herboren werd, elk onmiddellijk gewrocht des Heeren, voor zoover organisch, heeft een leven, zij het dan tijdelijk, in zichzelf; het groeit en bloeit en brengt voort. Doch des menschen werk, ook het voortreffelijkste, is en blijft wat het was, zoo het al niet mindert. Het mist leven en voortbrengende kracht. Toch is het alles het werk Desgenen, die verheerlijkt wordt in hetgeen Hij Zelf wrocht en „in de werken Zijner handen.”

Zoo is er — onze vaders wisten het wel — een kennis Gods uit de natuur, vaak te veel verwaarloosd, al spreekt de Schrift er van op elke bladzijde. Deze Zijn openbaring getuigt krachtig dat Hij is, en dit te gelooven is de eerste voorwaarde om tot Hem te komen.

Voorwaar, de dag aan den dag stort overvloedig spraak uit. Dat is de heerlijkheid van den bloesemtijd, die met een veelkleurig kleed de hooge boomen gelijk de lage halmen en grassen dekt. De vruchtbaarmakende adem der lente zweeft over alles, en de mensch, die het aanschouwt, leert het woord verstaan des Psalm dichters: Hoe schoon zijn Uw werken; Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt. En hopenoeg voegt hij er bij: „Het aardrijk is vol van Uwe goederen.”

A. J. HOOGENBIRK.

BLOESEM.